

Książki Kardeca

Postanowiłem, że dzisiejszy wpis na blogu poświęcę książkom Kardeca. Pomimo że stanowią one podstawę spirytyzmu, w Polsce nie są zbyt dobrze znane. Tak naprawdę na przestrzeni 150 lat od ich wydania, w polskim tłumaczeniu ukazało się tylko 6 z kilkunastu tytułów. Niestety jeden z tych przekładów jest dziś już zapomniany, choć znany był samemu Kardecowi, który wspominał o nim w „Przeglądzie Spirytystycznym”. Chodzi tu o tłumaczenie niezbyt obszernego dzieła „Czym jest spirytyzm?”, który w XIX przekładzie nosił zatytułowany był w przeuroczy sposób: „Czym jest duchownictwo?”

Teoria spirytystyczna jest zawarta w pięciu najważniejszych dziełach Kardeca. Pierwszym była wydana w 1857 roku „Księga Duchów” (co ciekawe jeden z egzemplarzy z pierwszego wydania znajduje się w warszawskiej Bibliotece Narodowej). Zawiera ona najważniejsze informacje na temat życia po śmierci, świata duchów, a także praw rządzących naszym światem. Co ciekawe jest też zaczątkiem kolejnych dzieł, które rozwijają poszczególne jej fragmenty. Księga II zatytułowana „Świat spirytystyczny lub świat Duchów” dała początek „Księdze Mediów”, która zawiera najważniejsze informacje na temat tego, czym są Duchy i jak się z nimi komunikują. „Księga Mediów” została wydana po raz pierwszy w 1861 i jest rozwinięciem dwóch broszur Kardeca wydanych nieco wcześniej: „Czym jest spirytyzm?” i „Praktyczne wskazówki na temat manifestacji spirytystycznych”. Ta ostatnia wydana została w latach 90-tych w Polsce. Zatytułowano ją wówczas „Jak kontaktować się z tamtym światem?”

W 1864 roku Kardec wydaje kolejne dzieło „Ewangelię według spirytyzmu”, która początkowo nosi tytuł „Imitacja Ewangelii według spirytyzmu”. Książka ta rozwija w pewnym sensie Księgę III „Księgi Duchów” zatytułowaną „Prawo moralne”. W dziele tym Allan Kardec analizuje z perspektywy spirytystycznej fragmenty Nowego Testamentu odwołujące się do zasad moralnych, o których

uczył Chrystus. Zgodnie z tym, co przekazały mu Duchy, nauki Chrystusa są najczystszyim wyrazem boskich praw, a sam Jezus może być traktowany jako wzór do naśladowania dla nas wszystkich. Dzieło to nigdy nie zostało przetłumaczone na język polski. Miejmy jednak nadzieję, że dzięki zapałowi polskich spirytystycznych, przekład już niedługo stanie się faktem i tekst ten, który jest inspiracją dla milionów ludzi na całym świecie, trafi do rąk także i polskich czytelników. Zachęcałbym jednak każdego, by, zanim zajrzy do tej książki, przeczytał chociażby „Księgę Duchów”.

Kolejne dwa dzieła Kardeca ukazują się 1865 roku. Chodzi o „Genezę, cuda i przepowiednie według spirytyzmu” i „Niebo i Piekło lub Boża sprawiedliwość według spirytyzmu”. Pierwsze z nich jest rozwinięciem Księgi I „Przyczyny pierwotne” z „Księgi Duchów”, drugie zaś wypłynęło z informacji, które stanowią podstawę Księgi IV „Nadzieje i Pocieszenia”. „Niebo i Piekło” zostało wydane w tym roku nakładem wydawnictwa KOS, „Genezy” niestety do tej pory jeszcze na język polski nie przetłumaczono.

„Geneza” jak sam tytuł wskazuje, opisuje historię powstania świata, etapy rozwoju ludzkości, by w drugiej części przynieść spirytystyczne wyjaśnienie cudów i przepowiedni, które można znaleźć w Biblii. „Niebo i Piekło” natomiast zawiera rozważania na temat znanych w europejskiej kulturze teorii życia po śmierci – nieba, piekła, czyśćca. Znaleźć w tym dziele można również liczne przekazy z zaświatów, w których Duchy informują o swojej obecnej sytuacji w nowej rzeczywistości.

Oprócz pięciu podstawowych dzieł, warto zwrócić uwagę również na kilka innych, czasem zapomnianych tytułów Kardeca. Wspominany już tekst „Czym jest spirytyzm?”, napisany w formie dialogu, jest próbą odniesienia się do najczęstszych zarzutów stawianych przez sceptyków spirytyzmowi. „Jak kontaktować się z tamtym światem?” to dzieło niewielkich rozmiarów, ale również jest godne uwagi, chociażby ze względu na przydatny

słownik spirytystyczny, który znaleźć można na jego początku. Jest też doskonałym streszczeniem informacji, które zawarte są w „Księdze Mediów”.

Warto też wspomnieć o broszurce „Spirytyzm w najprostszym ujęciu”, którą znaleźć można w naszej e-bibliotece. Nie ma chyba lepszego dzieła, które w zwięzłej formie wyjaśnia najważniejsze zasady spirytyzmu.

Na koniec warto wspomnieć o dwóch tekstach, nieco mniej znanych, ale z którymi również warto się kiedyś zapoznać. Chodzi o dzieło „Podróż spirytystyczna z 1862 r.”, gdzie Kardec opisuje swoje spostrzeżenia z wyjazdu, w czasie którego miał okazję spędzić trochę czasu w ośrodkach spirytystycznych poza Paryżem. Drugim wartym uwagi tekstem są „Dzieła pośmiertne”. Tutaj z kolei można znaleźć pewien misz-masz artykułów, których Kardec nie zdążył opublikować. Można w nim znaleźć liczne informacje na temat tego, w jaki sposób Kardec zainteresował się spirytyzmem, a także o tym, jak jego pracami kierowali przewodnicy z zaświatów – przede wszystkim Duch Prawdy.

Nie można też zapomnieć o „Przeglądzie spirytystycznym”, który Kardec zaczął wydawać po publikacji „Księgi Duchów”. Czasopismo to, wydawane zresztą do dziś, jest prawdziwą kopalnią wiedzy spirytystycznej. Co ciekawe znaleźć tam można wiele informacji na temat polskich spirytystów działających w XIX wieku, ale o tym napiszę może już innym razem.

Pozdrawiam serdecznie!